

Juan Mihovilovich

Ljubav puževa

Sa španjolskog prevela
Željka Lovrenčić

Juan Mihovilovich: Ljubav puževa

Biblioteka Stilit

Urednik Marko Gregur

Naslov izvornika: *El amor de los caracoles*, Simplemente editores, 2024.

© za hrvatsko izdanje Juan Mihovilovich, Neolit i Hrvatska matica iseljenika, 2026.

© za prijevod Željka Lovrenčić, Neolit i Hrvatska matica iseljenika, 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez pisanog dopuštenja nakladnika.

Otisnuto u travnju 2026.

ISBN: 978-953-8563-18-8



Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske

*Svi mi imamo dva života: onaj stvarni
koji smo sanjali u djetinjstvu
i koji, već odrasli, u nekoj vrsti magle
nastavljamo sanjati. I onaj nestvarni koji
živimo uz druge ljude, praktičan,
koristan, onaj u kojemu su nas upravo
stavili u veliku kutiju.*

Fernando Pessoa

*Koliko je dubok misterij koji čovjek drži u sebi, dok tijelo
u velikom dvoboju pobjeđuje dušu, kad je tijelo sjena
zemlje, a duša nebeska munja?*

Pedro Antonio González

*Dijete moje, nemoj nikada odrasti.
Moćnici svijetu čine veliko zlo.*

Facundo Cabral, *Nisko leti*¹

*Činilo mi se nečim iznimnim
saznati da puževi nemaju mozak a da su ipak
u stanju voljeti se na način na koji se vole.*

Autor

¹ *Nisko leti* – pjesma argentinskog pjevača, tekstopisca i pisca Facunda Cabrala. (1937.–2011., nap. prev.)

Gradu Cureptu²... i drugim sličnim gradovima...

² Curepto – grad i općina u čileanskoj provinciji Talca koja se nalazi u VII. regiji, Maule. (nap. prev.)

Iker Ruiz Mihovilovich. Jednoga će dana saznati zbog čega...

Željki Lovrenčić, za stručan prijevod i prijateljstvo

MORE

Nebo se odjednom smračilo. Počela je padati kiša. To je uistinu bilo čudno: kiša u prosincu. Nije padala već deset godina. Barem je tako rekao djed dok je promatrao nebo i odmarao naslonjen na svoju motiku. Skuplja travu za naša dva konja. Ljeti je gotovo nema pa jedu sijeno iz bala; tada vlada suša ili jako kiši. Živimo na jednom brdu. S visine se vidi selo a malo dalje, pretpostavljam, nalazi se more. Gotovo nikada ne idemo do njega; ne samo zato jer je daleko nego i stoga jer se, zbog događaja od prije par godina, plašimo odlaska na nj. Onoga dana tata je rano ujutro kazao:

„Danas je veliki dan.“

„Veliki dan?“ upitala je mama.

„Vidjet ćemo more“, odgovorio je.

„Pa vidjeli smo ga“, rekla je ona.

„Mi jesmo, ali naša djeca nisu. A ako pola obitelji nije vidjelo more, onda ga obitelj nije vidjela i zapravo nije obitelj“, tvrdio je tata.

Nakon što smo hodali dan i pol, napokon smo ga ugledali. Spavali smo u šumi. Idućeg jutra pred nama je bilo to nešto što se u daljini pomicalo.

„Ovo je more“, kazao je tata pokazujući ga prstom.

Nalazili smo se na nekom brijegu i gledali more koje se uznemireno gibalo. Nalikovalo je velikoj glinenoj posudi prepunoj vode koja je dopirala do njenih rubova.

„Voda pleše“, zaključila je naša malena sestra.

Zvala se Laura. Sada bi imala dvanaest godina; u ono je vrijeme imala deset. U tome je trenutku more bilo nešto uzburkano što smo vidjeli u daljini.

Naši su roditelji sišli s brijega, a mi smo ih slijedili. Napredovali smo do ruba posude kao da prisustvujemo kazališnoj predstavi. Sada znamo što je kazališna predstava, ali onda – prije dvije godine – još uvijek nismo bili niti na jednoj. Naš pas Calpún – što na mapudungun³ jeziku znači crni orah – njemački ovčar crne boje, dotrčao je do vode, ušao u nju nekoliko metara i zavijajući izišao. Drugi naš pas, škotski ovčar po imenu Huaquén – što znači nestašan i razigran – koji je lukav poput lisca, promatrao je more iz daljine. Rijetko kad reagira naglo, tako da se motao uokolo i pratio Calpúna koji je trčeći izašao iz njega. Gledajući golemu vodu, osjetili smo se malenima.

„To je more“, ponovio je tata.

„I živo je“, dodala je mama.

More se talasalo i malo podizalo a zatim je, nalik lijepoj bijeloj mrlji, palo pored naših nogu. Tu se, dok je Huaquén njuškao po pijesku, raspršilo. Nebo je bilo djelomično oblačno, ali sunce se pojavljivalo među oblacima i odražavalo se u valovima.

„Ove su koverče koje more njiše valovi“, objasnio je tata.

Utonuli u razmišljanje, odjednom smo začuli jezivu

³ Mapudungun – jezik kojim govore Mapuche Indijanci, najznačajnije i najbrojnije pleme iz skupine Araukanaca koje živi u Čileu i Argentini. (nap. prev.)

buku. Užasnuto smo se pogledali: činilo se da ne dopire s nekog mjesta na Zemlji. Nikada nismo čuli nešto slično.

„Moramo trčati, trčati kao što nikada nismo!“ uzviknuo je tata, primio za ruku Lauru i mamu te silovito gurnuo brata i mene kako bismo potrčali.

Psi su lajali a neke velike ptice, koje su ispod kljuna imale ogromnu vreću što im je visjela na vratu, nisko su letjele i dodirivale obalu. Pablo, moj mlađi brat koji je tada također imao deset godina, podigao je ruku kako bi mi pokazao nebo. Tamo gore ima stotinu galebova – kasnije smo saznali da se radilo o njima – koji se vrte u krugu. Dok se tlo ispod nas neprestano treslo, svi smo trčali.

„Zemlja sve više drhti“, uzviknula je mama.

„Da, ali nemojte gledati unatrag!“ još je glasnije vikao tata.

„Zbog čega ne bismo gledali unatrag?“ pitali smo se dok smo trčali. „Ako se zaustavite, umrijet ćete“, kazao je on.

Činilo nam se da govori ono o čemu smo mi razmišljali. Ne znajući zašto, smatrali smo da će nas brijeg zaštititi. Nakon toga, neka je bijela i ljepljiva mrlja prošla jako blizu nas a ona nam je zaglušna buka, ovoga puta u obliku ogromnog vala, smočila lica. S brijega smo promatrali more koje se spuštalo proplankom. Sa sobom je sve odnosilo: kuće, konje, kokoši, magarce, koze i kola iz obližnja sela. Odnijelo je i Lauru. To smo saznali kad si je mama počela čupati kosu i plačući grebla zemlju.

„Proklet bio – psovala je – proklet bio!“

Nismo znali proklinje li more ili oca koji je, nepomičan, gledao kako se ono udaljava od naših nogu.

BDJENJE

Lauru nismo jako dugo vidjeli. Odnosno jesmo. Vidjeli smo je u drvenom sanduku. Stavili su ga usred blagovaonice i tu je, mokra i drhteći, bila dva dana. Pablo i ja milovali smo joj kosu i sušili njenu vlažnu odjeću na užetu. Ona je sjedila u drvenom sanduku i zvala nas.

„Idemo se igrati ulaska u more“, govorila nam je smiješeći se.

Tada bismo donijeli veliku glinenu posudu punu do vrha i ostavljali je u blizini sanduka. Pablo i Laura, budući da joj se odjeća sušila, kupali su se nagi. Psi su drijemali. Calpún bi se s vremena na vrijeme uspravljao, mahao repom i pio iz posude. Nakon toga bi ponovno zadrijemao. U blizini drvenog sanduka nalazili su se tamni stolci. Na njima su sjedili muškarci i žene odjeveni u crninu. Bilo ih je nekoliko i šaputali su u uho onoga tko im je bio najbliži. Međusobno su si dodavali krunicu i molili se. Naši su roditelji činili isto. Mama bi s vremena na vrijeme jecala i uzdisala.

„Moja Laura, moja Laurica!“ govorila je i gledala je. Ili, bolje rečeno, gledala je onaj sanduk u kojem je trebala biti.

Neka starica koja nije bila naša baka udarala se u prsa i, proizvodeći neke čudne zvukove, zatvarala oči. Na tlu se nalazila ogromna svijeća veličine debla hrasta. Iznad svijeeće koja

ga je grijala sa stropa je na lancu visio lonac s juhom od ugora. Znali smo da je ugor jer ga je tog jutra tata kupio na tržnici.

„Idemo kupiti ribu“, kazao je. „Pođite sa mnom“, dodao je.

Vidjeli smo mrtve ugore. Izgledali su onako kako obično izgledaju ribe na drvenim pultovima. Neke se od njih odjednom uznemire i otvaraju usta.

„Još uvijek dišu“, upozorio je Pablo.

„Da, dišu kako bi što prije uginule“, kazao je tata.

„Ugor je dobar za bdjenja“, dodao je.

„Što je bdjenje?“ pitali smo.

„To je oprostaj koji ćemo prirediti Lauri“, odgovorio je.

Šutjeli smo. Nismo odmah shvatili zbog čega bi Laura trebala otići na neko mjesto, niti smo željeli znati na koje. Kupala se u onoj posudi i, ako baš bude morala nekamo ići, prvo ćemo se s njom malo igrati.

„Nećeš otići na dugo vrijeme, zar ne, Laura?“ pitali smo.

„Nemojte biti glupi“, odgovorila je.

„Kamo bih išla?“ dodala je kliznuvši ispod vode i svako malo izranjavući.

Juha od ugora već je ključala ispod ogromnog plamena svijeće kojoj se mama približila kako bi maknula lonac. Postavila ga je na stol u blagovaonici, a u zdjelu je stavila ribu. Svi muškarci i žene u crnini odjednom su ustali i stali u red. Svatko je od njih u jednoj ruci držao duboki tanjur a u drugoj drvenu žlicu. Kako su napredovali, tata je rezao komade ribe i dijelio ih dok smo mi u vrčeve ulijevali crno i bijelo vino. Laura je sjela u drveni sanduk i micala nogama. Više joj nije bilo hladno i nije drhtala. Pokrivajući si usta, s vremena na vrijeme bi nam se nasmiješila. Pitali smo je čemu se smije, a ona se pravila ozbiljnom i rezerviranom.

„Smijem se živima“, rekla je i legla u sanduk dok se naš djed, koji je stajao pored njega, podrignuo.

SPROVOD

Toga dana poslijepodne krenuli smo ostaviti Lauru na groblju. Bližio se sumrak i nebo se obojalo bojom rubina koja je nalikovala onoj boje naranče, ali bila je puno jača. Gotovo svi mještani izišli su na ulicu. Na nekim su se vratima starice križale. Ljudi koji su hodali u povorci glasno su se molili. Pablo i ja išli smo na čelu kolone, pored naših roditelja koji su bili tužni. Mama se rukama čvrsto primila za mrtvački sanduk i priljubila lice uza nj.

„Mama jako plače“, rekao je Pablo.

„Ona misli da je Laura umrla“, odgovorio sam.

„Što znači umrijeti?“ upitao je Pablo. Približio sam se njegovu uhu i odgovorio:

„Umrijeti znači hodati iza tog sanduka u kojem se, pretpostavlja se, nalazi Laurica. I, također, znači vidjeti kako se sunce koje se nalazi tamo gore na nebu skriva iza oblaka. Ili, pak, kako ribe koje smo jučer vidjeli zijevaju jer ne mogu disati.“

„Vjerujem da umrijeti znači odrezati repove gušterima“, dodao je Pablo.

„Odrežeš ih, ali oni su i dalje živi i kreću se premda ih više nemaju.“

„Tako nešto“, odgovorio sam dajući mu znak da ušuti.

Odjednom je pala noć. Pogledi ljudi bili su usmjereni na otvorenu jamu ispred nas. Groblje je bilo maleno i nalazili smo se na njegovu kraju, nasuprot redovima eukaliptusa. U daljini se vidio crkveni toranj, a još dalje od njega šuma iza koje se nazirao čitav planinski lanac. Na nj smo se Laura, Pablo, tata i ja popeli prošle godine.

„Tamo u daljini“, kazao je on pokazujući jednom rukom i bradom, „nalaze se Ande.“

Gledali smo te ogromne planine čiji su vrhovi bili prekriveni nečim bijelim.

„Ono je bijelo što se vidi na najvećoj visini i što je boje morske pjene koju ćemo vidjeti iduće godine snijeg“, dodao je.

To znači da su snijeg i morski valovi dio iste stvari, mislili smo dok smo gledali kako sanduk s Laurinim tijelom spuštaju na dno jame, a ona je s blistavim zlatnim krugom iznad glave sjajila pored nas.

CLARITA I PABLO

Ne znam što će misliti Clarita. Ona živi preko puta nas. Tako se kaže: preko puta nas. Ali, zapravo, živi u drugoj kući na brdu, udaljenoj četrdesetak metara od naše. Vidim je kroz prozor. To se isto samo tako kaže jer prozori su te kuće zapravo rupe u zidu. Kroz njih gledamo poslijepodne i ponekad, kad nemamo nastavu u školi koja je udaljena pet kilometara oдавde, ujutro. Tata ponekad kaže da moramo ostati kod kuće jer treba pomusti kravu koju nam je dao stric Anselmo. On nas katkad dođe posjetiti s druge obale Mataquita⁴. Ima veliku katnicu i barem tisuću krava, stotinu teladi, tridesetak kozlića a da se i ne spominju konji, ovce, kokoši i petnaest lovačkih pasa. S njima noću odlazi u lov. Lovi zečeve i, također, srebrne lisice s ogromnim repom koji se vidi prije nego njihova glava. Znam da će nas stric Anselmo voditi u lov ako krajem tjedna ostanemo kod njega. Kad smo bili mali, a mama je zbog odlaska k liječniku morala ići u sedamdeset kilometara udaljenu Talcu⁵, tata nas je ostavljao u kući strica

4 Mataquito – rijeka koja se nalazi u čileanskoj provinciji Curicó. (nap. prev.)

5 Talca – općina i glavni grad istoimene provincije. (nap. prev.)

Anselma i njegove supruge, strine Magdalene. Ona je bila, i još je uvijek, dobra prema nama. Kad bismo došli k njoj, nudila bi nam limunadu koju je napravila od desetak limuna čija su se stabla nalazila u dvorištu i punila nam trbuhe ogromnim prženim tortiljama koje je pripremala njihova kućna pomoćnica Antonia. Strina Magdalena bila je srednjeg rasta, ni visoka ni niska, i imala je crvenkastu kosu boje sunca u predvečerje na plaži La Trinchera⁶. Oči su joj bile plave. Ako bi ih netko jako izbliza pogledao dok joj je sunce bilo iza leđa izgledale su zelenkaste, a boje mora ako se nalazilo u njemu. Imala je običaj odvoditi nas do Mataquita kako bismo se kupali. Ta je rijeka bila u blizini njihove kuće. Zapravo, baš pored nje. Kroz njihovo bi se dvorište do pješčane plaže stiglo za par minuta. Plaža je bila malena i okružena tužnim vrbama i raznim ljekovitim biljem raspršenim obalom koje je pravilo sjenu. Čitavo smo se poslijepodne kupali, jeli tortilje i pili limunadu. Na kraju dana bili smo jako zadovoljni i lica toliko crvenih od sunca da nas je strina Magdalena mazala kremom koju je sama pravila od zelene salate. Bila je svježja i vlažna i zbog nje je koža izgledala poput dječjeg obraza. Voljeli smo dolaziti u tu kuću u kojoj je bilo prostora za sve: mogli smo trčati ili se, ako smo to željeli, igrati skrivača, kupati se te jesti i piti koliko smo god željeli. Osim toga, imali smo mogućnost jahati bilo kojeg od deset konja koje su posjedovali stric i strina. Dvije smeđe kobile bile su vrlo pitome; penjali smo se na njih bez ičije pomoći te bez ikakvih problema jahali po putu. Nismo se čak ni bojali. Pablo je pao s konja samo zato jer se nije sagnuo kad je naišao na granu narančina stabla.

6 Trinchera – rov. (nap. prev.)

Kad su stigli naši roditelji, Pablo se nalazio u krevetu. Bijeli mu je zavoj prekrivao čelo i jedno oko. Na vratu je imao dvije zgrušane kapljice krvi. Tog se puta tata naljutio na strica Anselma, odnosno na svoga brata. Rekao mu je da je neodgovoran jer nas je pustio da jašemo na konjima koje nismo poznavali i da, premda mu je bio zahvalan što nas čuva, nije imao pravo donositi odluke vezane uz nas. Nismo shvaćali kakve su to odluke donijeli stric i strina jer smo mi uvijek ustrajali na tome da jašemo. Kao i kupanje u Mataquitu i jahanje nas je na kobilama po prašini i brežuljcima oduševljavalo.

„Jahati na konju dok ti vjetar šiba lice uistinu je nešto jedinstveno“, govorili smo Pablo i ja podbadajući životinje mamuzama kako bi brže trčale. Tako da je sudar sa stablom naranče bio samo obična nezgoda.

„Da, to je obična nezgoda“, rekao je tata stricu Anselmu.

„Koja je Pabla mogla stajati života“, dodao je.

Taj put, isto kao i poslije kad smo potajice dolazili u njenu kuću, strina Magdalena nije ništa rekla. Pogledala je mamu i odmahнула glavom. To je bilo sve. Ne znam zbog čega toliko govorim o stricu i strini; možda zbog osjećaja krivice koji su nakon tog događaja osjećali. Pablo je izgubio lijevo oko. Ne odmah, nego nakon neprimjerena liječenja, odnosno operacije. Dobio je zarazu za koju je mama rekla da se zove septikemija. Osim toga, mogao je umrijeti ili imati mentalne smetnje.

Konačno, želim reći nešto o Clariti koja živi nedaleko od nas. Spomenuo sam da joj je kuća udaljena od naše četrdesetak metara. Dajem joj znakove rukama, a ona odgovara mahanjem bijelim rupcem iznad glave. Ne vidim je baš dobro i zamišljam njezino pjegavo lice, oči boje gline i blistavu, sjajnu kosu nalik zlatnoj ili crvenkastoj slami u ljeto.

Bilješka o autoru

Juan Mihovilovich rođen je 1951. godine u Punta Arenasu. Pravnik je, pjesnik, pripovjedač, romanopisac i esejist. Odrastao je u dijelu koji se naziva „hrvatska četvrt“ i odatle potječe niz značajnih čileanskih književnika hrvatskog podrijetla (Roque Esteban Scarpa, Nicolás Mihovilovic, Ernesto Livacic Gazzano i drugi). Objavio je romane *La última cadena* (*Zadnja osuda*, 1980., 1983.), *Sus desnudos pies sobre la nieve* (*Njezine bose noge po snijegu*, 1990.), *El contagio de la locura* (*Zaraza ludošću*, 2006.), *Desencierro* (*Oslobađanje*, 2008.), *Grados de referencia* (*Referentne točke*, 2011.), *El asombro* (*Čuđenje*, 2013.), *Yo mi hermano* (*Ja moj brat*, 2015.), *Tu nuevo Anticristo* (*Tvoj novi Antikrist*, 2021.) i *El amor de caracoles* (*Ljubav puževa*, 2024.) te zbirke pripovijedaka *El ventanal de la desolación* (*Prozor nad pustoši*, 1989., 1993.), *El clasificador* (*Razvrstavač*, 1992., 2006.), *Restos mortales* (*Posmrtni ostaci*, 2004.), *Los números no cuentan* (*Brojevi ne pričaju*, 2008.), *Espejismo con Stanley Kubrick* (*Fatamorgane sa Stanleyjem Kubrickom*, 2017.), *Bucear en su alma* (*Roniti u njegovoj duši*, 2018.) i *Teoría de espanto: narrativa breve* (*Teorija užasa: kratke priče*, 2021.). Dobitnik je mnogih nagrada u zemlji i inozemstvu.

Mihovilovich je pripadnik trećega naraštaja hrvatskih iseljenika i skupine čileanskih književnika '80-ih godina ili „naraštaja državnog udara“. Književni kritičar Ernesto Livacic utvrdio je da je „jedan od najboljih predstavnika moderne čileanske proze“ te „da je unio svjež dah u suvremenu čileansku književnost“. On pak za sebe kaže da je sklon nekoj

vrsti patetičnog realizma. Obilježja su njegove proze tečan stil, jedinstvenost, izvrsni portreti likova, prikazi običnih životnih situacija, čistoća stila, dinamika, preciznost.

U djelima Juana Mihoviloviča osjeća se utjecaj Rulfa i Dostojevskog, te se isprepliću uspomene na piščevo djetinjstvo i mladenačko doba. Jezik kojim su napisana jednostavan je i običan jer njime se najbolje otkriva te opisuje očajnog i usamljenog čovjeka.

Bilješka o prevoditeljici

Željka Lovrenčić književnica je, prevoditeljica i proučavateljica hrvatske iseljeničke književnosti, osobito one na španjolskome govornom području. Diplomirala je komparativnu književnost i španjolski jezik te književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Na istom je Fakultetu magistrirala filologiju. Doktorski rad obranila je na fakultetu Hrvatskih studija.

Šest je godina živjela u Latinskoj Americi – u Meksiku i Čileu. U Meksiku je bila stipendistica meksičke vlade i pohađala predavanja iz hispanoameričke književnosti na dvama vodećim sveučilištima. U Čileu je radila kao profesorica hrvatskoga jezika i kulture u Punta Arenasu te kao diplomatkinja u hrvatskom veleposlanstvu u Santiagu.

Autorica je 21 knjige i pjesničke panorame. Uredila je 18, a prevela 96 knjiga.

Po drugi je put dopredsjednica DHK-a. Dopisna je članica Hispanoameričke književne akademije sa sjedištem u Madridu, članica Hrvatsko-hispanskoga društva, Hrvatskoga PEN-a, Međunarodnoga udruženja književnika i umjetnika sa sjedištem u Sjedinjenim Američkim Državama te pridružena članica Hrvatskoga diplomatskog kluba.

Sudjelovala je na mnoštvu književnih i znanstvenih skupova u zemlji i inozemstvu. Na dužnosti predsjednice Povjerenstva za književne veze Društva hrvatskih književnika organizirala je predstavljanja naših autora u Španjolskoj, Nizozemskoj, Rumunjskoj, Crnoj Gori, Meksiku, Boliviji, Čileu, Brazilu, Kubi, Kolumbiji i Australiji.

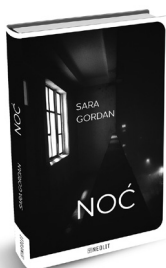
Dobitnica je nacionalnih i međunarodnih nagrada i priznanja.

Sadržaj

9	MORE
12	BDJENJE
14	SPROVOD
16	CLARITA I PABLO
20	UBOJSTVO
26	CUREPTO
29	ANĐEO
32	MAJČINA SMRT
34	LAUTARO
37	NESREĆA
40	ZAKOPANA BLAGA
46	CLARITA I PUŽEVI
49	SPORE GLJIVA
57	HRAM KRIJESNICA
62	SLOBODA
66	ORIFLAMA
73	SINDROM
78	ČISTILIŠTE
81	LUDI REDOVNIK
86	CIGANKE
92	VJEŠTICA AMALIA
97	PREMA SPILJI PUŽEVA
101	MISA
104	TVORNICA ZA PRERADU CELULOZE
108	MORSKI KONJICI
111	JAVNA KUĆA

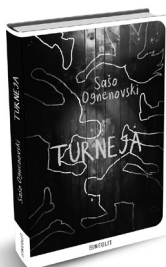
115	PROFESORICA
119	LJUBAV
124	STRIC I STRINA
130	UPOZORENJE
134	LAUTARITO
138	ŽIVOTINJE
142	MILLARAY
147	DJEDOVA SMRT
152	BOLEST
157	DJEDOV SPROVOD
162	GOSPODIN MENCHU
172	CRKVA
179	SVEĆENIK
182	FRA SERGIO
188	ISPOVIJED
192	VIJEST
198	PISMO
205	ZBOGOM OCU
211	BITI DJECA
215	SPIILJA PUŽEVA
223	Bilješka o autoru
225	Bilješka o prevoditeljici

Čitajte u našoj nakladi



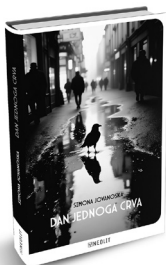
Sara Gordan

Noć
Roman



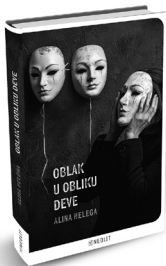
Sašo Ognenovski

Turneja
Roman



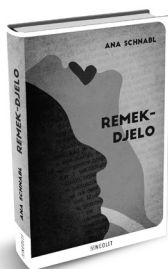
Simona Jovanoska

Dan jednog crva
Roman



Alina Nelega

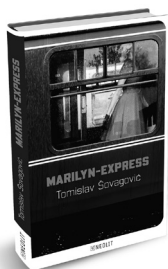
Oblak u obliku deve
Roman



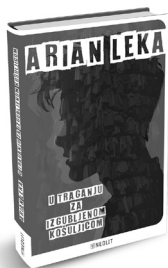
Ana Schnabl
Remek-djelo
Roman



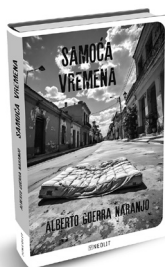
Ingvild H. Rishøi
Stargate
Roman



Tomislav Šovagović
Marilyn-express
Roman



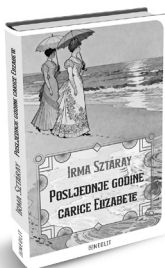
Arian Leka
**U traganju za izgubljenom
košuljicom**
Roman



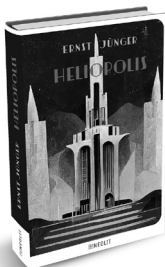
Alberto Guerra Naranjo
Samoća vremena
Roman



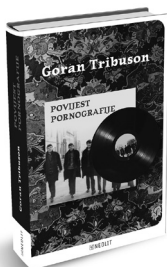
Ivan Klíma
Sat tišine
Roman



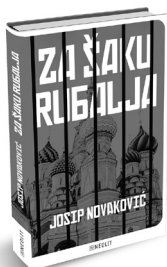
Irma Sztáray
**Posljednje godine carice
Elizabete**
Roman



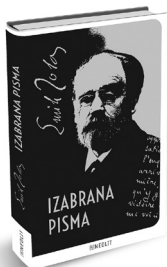
Ernst Jünger
Heliopolis
Roman



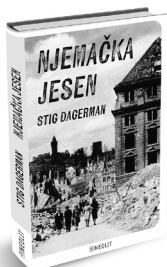
Goran Tribuson
Povijest pornografije
Roman



Josip Novaković
Za šaku rubalja
Roman



Émile Zola
Izabrana pisma
Roman



Stig Dagerman
Njemačka jesen
Roman

nakladnici

Neolit
Katarine Zrinski 19
48 000 Koprivnica
www.neolit.hr
info@neolit.hr

Hrvatska matica iseljenika
Trg Stjepana Radića 3
10 000 Zagreb
www.matis.hr
hmi-info@maticis.hr

za nakladnike

Marko Gregur
Zdeslav Milas

lektura i korektura

Franjo Nagulov

ilustracija na naslovnici

Freepik

dizajn i prijelom

Jasna Goreta

tisak

Denona, Zagreb

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu
knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005954717209366.